

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Petri Leurenii Societatis Jesu, SS. Theologiæ
Doctoris, & SS. Canonum Professoris Vicarius Episcopalis,
Sive Tractatus Quaternarius Per Quæstiones & Responsa
Canonica Deductus**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1708

Capvt Quartvm. De Causa formali, seu forma & modo concedendi, &
impetrandi Coadjutorias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74203)

CAPUT QUARTUM.

De Causa formali, seu forma & modo concedendi & impetrandi Coadjutorias.

Questio 348. Quis modus concedendi Coadjutoriam temporalem?

Respond. Præterquam, quod temporalis Coadjutoria forma sat clarè doceatur in titulo de Cler. agrot. dum Rector ecclesiæ sublevandæ debilitatis gratiâ Coadjutorem temporalem ab Episcopo desiderat, solennitas alia non requiritur, quam juret, non valere se præ infirmitate manus sibi incumbens explere. Remouch. de Coadjut. c. 10. n. 4. Et si fuerit persona suspecta simulationis, quæ delicatula fortè potiùs ad excutiendum onus id petat, & per aspectum corporis aut aliter verisimiliter probare nequit infirmitatem seu inidoneitatem, adhiberi debet medici & domesticorum attestatio. Remouch. loc. cit. n. 5. citans Vallens. ad tit. de Cler. agrot. n. 3. Dum verò alius præ senio, infirmitate, aut alio quovis impedimento detentus negligit aut recusat ex tenacitate & metu deperendæ alicujus portiuacula ex obvenientibus petere Coadjutorem in ecclesiæ & subditorum grave præjudicium, dandus est illi etiam invito Coadjutor temporalis autoritate Episcopi vel superioris, justificatâ tamen priùs qualitate & inidoneitate Coadjuti. Remouch. loc. cit. n. 6. Verùm de isto Coadjuvandi consensu infra accuratius.

Questio 349. Quis in genere sit modus dandi Coadjutorem cum futura successione?

Respond. Coadjutoris his concedendis tam respectu electivorum (quales in Germania sunt Episcopatus, Monasteria, & ferè Præposituræ, Decanusque dignitates) quam beneficiorum voluntariæ collationis, formam claris terminis præscribit Tridentinum loc. cit. nempe quòd coram Papa expositis & approbatis causis necessitatis, aut evidentis utilitatis ecclesiæ, & per illum approbatis, prout & qualitatibus à jure requisitis, is det Coadjutorem cum futura successione, aliàs gratia hæc sit subreptitia & nulla. Barbof. l. 3. c. 10. n. 47. quam tamen formam Remouch. loc. cit. n. 10. ait, non ita restringendam, quin multa alia ex tacita consequentia juxta antiquos Canones, & pro ecclesiarum utilitate, quibus dandus talis Coadjutor, pariter inesse seu requiri intelligantur. Unde fit

Questio 350. Qualis requiratur dictarum causarum, & qualitatum cognitio?

1. Respond. Requiritur, ut hæc causa necessitatis, aut evidentis utilitatis diligenter discutiatur à Pontifice, uti & in Coadjutorem assumendi qualitates, ita ut certum ei sit, qualitates omnes in eo concurrere, quæ à jure & decretis

ejusdem Concilii in Episcopis requiruntur. Barbof. loc. cit. causæque illa & qualitates ideo diligenter examinata & probata requiruntur; quia istiusmodi Coadjutoria omni jure detestabiles sunt, & solo stylo inventæ, ut ait idem Barbof. ex Sanch. conf. mor. l. 2. c. 2. dub. 64. n. 1.

2. Tamen autem textus Concilii videatur de forma requirere cognitionem judicalem, particula tamen illa diligenter aliud non vult, quam indaginem & scrutationem aliquam extrajudicalem causarum, cum judicialis disquisitio pertineat solum ad contentiosa judicia; in gratiosis verò Principes contententur, moverique soleant informationibus & attestationibus extrajudicialibus. Remouch. c. 10. n. 12. Solet tamen fieri illa causarum & qualitatum cognitio à Papa in Consistorio per Cardinales, Paris. de resign. l. 7. q. 20. n. 15. Remouch. n. 13. Card. de Luca de Regular. d. 53. n. 14. ubi, quòd, ut Papa arbitrium suum in concessione gratiæ coadjutorialis bene interponat, petitionem Coadjutoris examinandam remittit ad consultationem S. Congregationis Consistorialis, gerentis partes Assessoris seu Consultoris Papa, qui ex laudabili & prudente stylo circumspicere in hac materia procedere solet, idque propter arduitatem & momentum negotii. Loquuntur enim hi AA. de Coadjutore Episcopi, & Card. de Luca de Coadjutore Abbatis. Unde à contrario non videtur requiri illa cognitio facta consistorialiter, dum expetitur Coadjutor pro inferioribus beneficiis, pura Canonicali &c. aliòve beneficio non solito provideri consistorialiter. Unde jam etiam opus non est gratiam Coadjutoria talis expediri in forma dignum. Imò nec sic expeditam cum remissione ad Ordinarium super veritate narratorum sufficere propter apertum & clarum sensum Concilii in particulis priùs & coram. & quòd dicatur: qualitates concurrere certum sit. quali sufficiat, quocunque modo Papam consistorialiter certum fieri & plenè informatum ait Remouch. loc. cit. n. 14. & 15.

Questio 351. Si ergo mortuo jam Coadjutore contingat, alterius, ad cuius collationem aliàs spectasset Coadjuti beneficium, auctoritate provideri de eo, contemptâ Coadjutoria, prætendendo, causas ejusdem esse falsas, & gratiam nulliter & subreptitiè impetratam, Coadjutor teneatur justificare causas in gratia Coadjutoria insertas, alià cesset omnis reservatio & gratia?

Respond. affirmative, Lotter. de re beneficiaria. l. 2. q. 25. n. 33. & 34. & ex eo Remouch. citans Gemin. in c. presenti. n. 2. de off. Legat. inest enim semper clausula: salvo jure tertii. & præ-

preces veritate nitantur. Et cum gratia Coadjutoria principalis fit invalida & ſubreptitia, clauſula acceſſoria futura ſucceſſionis eſt omnino inefficax, ceſſarique omnis affectio & reſervatio. Remouch. *loc. cit.* ex Garc. p. 5. cap. 1. num. 174. de quo poſtremo vide diſta à nobis ſupra quaſt. 323.

Quaſtio 352. Num in datione Coadjutoria cum futura ſucceſſione requiratur conſenſus Ordinarii collatoris?

1. **R**espond. primò: Non ſolet Papa Coadjutorias perpetuas, ſortituras ſuum effectum, pro quocunque menſe vacaverit beneficium Coadjuti, in præjudicium, ſeu ſine conſenſu Ordinariorum, ſive ad quos aliàs ſpectat illius in menſe ordinario vacaturi collatio, concedere; ita ut hi, contingente vacatione diſti beneficii in menſe ſuo illud liberè conferre poſſint, non obſtante titulo coadjutoriali, utpote nullo, ſub- & obreptito ac inefficaci, niſi fortè Coadjutoria conceſſa cum clauſulis generalibus (hec enim valida videntur) aut ſpecialibus iſti eorum conferendi poteſtati derogantibus. Remouch. c. 5. num. 13. & ſeq. Idque multò minùs reſpectu ordinariorum Collatorum Germaniæ ratione Concordatorum tanta cum ſolemnitate, ex cauſa unionis & tranquillitatis publicæ inter Eccleſiam Romanam & inclitam illam Nationem ſaritorum & ſtipulatorum, vi quorum favorabilis longè, quàm aliarum provinciæ iſtiusmodi Concordatis non gaudentium Ordinariis, nec non cum verè pactiois ſpecie conſtituta illa alternativa. Quæque ſignanter excludunt omnes exſpectativas, reſervationes ac collationes, reducantque reſpectu ſex menſium materiam illam provisionis beneficiorum ad diſpoſitionem juris communis, quo Epifcopi juxta c. omnes Baſilicæ. & ſeq. 16. q. 7. & Garc. p. 5. c. 1. num. 52. beneficiorum omnium quovis menſe vacantium ſunt collatores ordinarii. Remouch. num. 16. Unde concludendum, ut Idem ait num. 17. in Germaniâ non dari per Pontificem, nec admitti hujusmodi Coadjutorias, niſi cum conſenſu Ordinariorum. Unde jam etiam ſuſtinenda non erit gratia coadjutorialis reſpectu dignitarum collatarum, ſeu non electivarum cadentium in alternativa ex hoc capite, quòd conſenſus Coadjuti ſeu poſſeſſoris regulariter requiſitus cenſetur habere vim reſignationis ad manus Papæ, quem conſtat poſſe, non obſtantibus etiam Concordatis, quovis menſe admittere reſignationes. Nam verum non eſt, quòd diſtus conſenſus habeat propriè vim & ſpeciem reſignationis. Remouch. cap. 5. num. 29. & ſeq. juxta diſta à nobis ſupra.

2. **R**espondeo ſecundò: Collatorum quoque ex indulto talium, ſeu habentium jus conferendi, dum ſunt Epifcopi, conſenſus requiri videretur ex eadem ratione; quòd nimirum habeant intentionem jure communi fundatam conferendi beneficia in omni menſe, ita ut tale indultum, quo ſcilicet datur facultas conferendi beneficia vacantia in menſibus Pontificiis reſervatis non augeat propriè competentem iis poteſtatem conferendi, nec tam ſit privilegium;

R. Leuren. Tract. II. De Coadjutor.

quàm quòd per indultum illud removeatur impedimentum obſtans per reſervationes Apoſtolicas. Gracian. *diſcept. forenſ.* c. 127. num. 19. Gonz. *gl.* 24. num. 24. & ſeq. vel ad minimùm requiritur ſpecialis & expreſſa delegatio indultorum illorum in datione Coadjutoria contenta. Remouch. *loc. cit.*

3. **R**espondeo tertio: Prælatorum aliorum, Collegiorum, Univerſitarum &c. quibus citrà aſſiſtentiam illam juris communis extraordinariè, & ex mere indulto competit facultas nominandi vel providendi conſenſus non requiritur; eò quòd indulta eo caſu nitantur favore & privilegio ſpeciali, ſolentque emanare ob privatam ſæpe utilitatem reſpectu certorum beneficiorum verè per obitum certis tantùm menſibus Apoſtolicis vacantium, ac ſalvis reſervationibus, præventionibus, gratiis exſpectativis & iis beneficiis, quæ contingeret Papam per manus appoſitionem afficere. Qualis ſunt juxta ſententiam plurium ea, reſpectu quorum concedit Coadjutoriam. His non obſtante, quòd fortè aliquibus hiſce indultis inſerta prærogativa gaudendi quò ad hoc indultis Germaniæ ad inſtar, cum decreto irritante; dum illa reſpicere poteſt executionem duntaxat, ſeu modum conferendi taxativè reſpectu illorum beneficiorum verè per obitum, non verò ſiſtè ſeu alio modo vacantium, vel reſervatorum, per exſpectativam aliãve manûs appoſitionem affectorum. Quin & licet iſta indulta tollent gratias tales præventivas; quia tamen ſunt mere privilegia juris communis aſſiſtentia carentia, eorumque conceſſio non officit, quò minùs integra pleniorve poteſtas inſubdicabiliter remaneat penes concedentem Papam, hinc tacita & virtualis derogatio reſultans exercitè ex contraria diſpoſitione ſufficit; cum ut Gonz. *gl.* 5. §. 9. num. 12. Mohed. *tit. de privilegiis. deciſ.* 10. &c. & nos ſupra, ſolum reſpectu Cardinalium, quibus fortè conceſſa facultas conferendi, ſublatis etiam præventivis Rôra reſolverit, requiri expreſſam in Coadjutoris derogationem. Ita ferè Remouch. *loc. cit.* n. 18.

Quaſtio 354. An requiratur quoque conſenſus patroni, dum beneficium, reſpectu cujus datur Coadjutoria, eſt juris patronatus?

Respondeo: Requiritur conſenſum patroni laici; ſicut enim iſtiusmodi beneficia non poſſunt conferri ſine conſenſu patroni, ne avertantur Chriſti fideles à piis fundationibus, ita nec Coadjutoria perpetua cenſetur per Papam concedi, niſi concurrente patroni conſenſu; eò quòd per Coadjutoriam transferatur aliquis titulus. Remouch. c. 12. num. 17. & *cit.* c. 5. num. 28.

citatus Lambert. *de jurep.* l. 2. p. 1.

q. 6. principal. a. 2.

num. 1.

* * * * *
* * * * *
* * *
*

¶

Quaſtio

Questio 355. Num consensus quoque electorum seu habentium jus ad eligendum, necessarius sit ad concedendam Coadjutoriam perpetuam respectu beneficiorum electivorum?

Respond. affirmativè. Wamef. *Iuris Pontif. conf. 16. n. 5.* simpliciter inquit: nunquam substituisse videtur Coadjutoria; eò quòd obtenta sit sine consensu Capituli, sine quo præcedente consensu eorum, quorum interest, Coadjutoria obtineri non debet, & aliter obtenta sub- & obrepticia censetur; pro quo citat Oldrad. *conf. 44.* Idem habet Card. de Luca de *Canon. & Capit. disc. 27. n. 4.* ubi: *Papa desiderare solet non solum Coadjuti, sed & Capituli consensum.* Et in *annotat. ad Concil. Trid. d. 45. n. 10.* ubi: quòd Papa prudenter ad occurrendum aliquibus inconvenientibus Coadjutorem concedere non solet sine consensu Capituli. Rationem quoque, cur hic consensus adhiberi liceat hanc dat Cardin. de Luca *cit. d. 53. de Regular. n. 14.* ne aliàs eis invisum, odibilem vel malè meritum præficiat Successorem.

2. Major verò hujus consensus requirendi in Germania est necessarius, ubi nec solent nec possunt illàis ejus concordatis hæ Coadjutoria in electivis concedi sine consensu Capitulum; ad obque contingente vacatione Dignitatis electivæ quovis mense licitum esse Capitularibus procedere ad electionem, non obstante titulo coadjutoriali tanquam nullo, nisi ad summum, si id fieri possit, in concessione illius derogatum expressè isti potestati eligendi vi Concordatorum relicta Capitulis. Remouch. *cit. n. 13. & seq.* Atque ita servari & servandum in Germania, ut non dentur per Papam nec admittantur Coadjutores in electivis, præterquam prævia electione per Capitulum seu potius prævio consensu Capitularium, concurrente speciali placito & in indulto pontificio cum cognitione causæ. Remouch. *cit. c. 5. n. 17.* Ac proinde ibi non tenet id, quod ita absolute pronunciat Castropal. *tract. 13. d. 1. p. 10. n. 4.* ubi ait: *Clarum est, Cathedralibus non posse assignatos à Papa Coadjutores non admittere.* Hinc etiam licet Papa invito quandoque Coadjuto possit concedere Coadjutorem, de quo infra, absque eo, quòd per hoc contraveniat Concordatis (in his enim solummodo jus Collatorum & Electorum præservare intendit, non ipsorum beneficiorum, quauquam etiam hi jus nullum habeant designandi sibi Successorem in beneficio, aut etiam impediendi, ne hic aut ille designetur Successor post mortem) licet illàis quoque Concordatis Papa ex paterna sollicitudine volens prævertere imminenti Ecclesiæ pericula, Episcopum & Capitulares monere possit, quin &, ubi rationabiliter inviti, astringere, ut Coadjutorem cum futura successione postulent; adhuc tamen Capitularibus inconsultis, aut non consentientibus dare vel obtrudere hunc vel illum Coadjutorem nequit, etiam Episcopo solo desiderante, quin per hoc laedantur Concordata. Pari modo licet, ut ait Card. de Luca de *Regular. d. 52. num. 14.* concessio talis Coadjutoris dependeat à mera gratia Papæ, stètque penes illius solius arbitrium, Coadjutorem petiitum concedere vel denegare, non tamen Coadjutorem non petiitum dare, non est meri arbitrii Papæ, suppositis & stantibus Concordatis. Quamvis denique, ut rectè Card. de Luca *loc. cit. n. 15.* absurdum sit, potestatem Papæ in concessione Coad-

jutoria omnimodam habere dependentiam à consensu Capitularium, absurdum tamen non est, vi antecedentis voluntatis suæ in Concordatis inclūsæ, sine dicto consensu Papam Coadjutorem concedere non posse; quòd dependentiam propriè multò que minùs omnimodam non fouat; sed potius, ut loquitur Remouch. *cit. c. 5. n. 25.* quòd causa efficiens Coadjutoriarum respectu potestatis sit solus & principaliter Papa; respectu verò voluntatis seu legis directivæ causa sint Ordinarii & Capitula juxta Concordata, saltem per modum consensus: contra quòd loquitur Card. de Luca *cit. n. 14.* desideratur consensus ille, non quòd is necessarius sit, neque quòd Capitulum ipsum jus vel participationem habeat in ipsius gratiæ concessione. Nam et si non participet de gratia hac, quatenus ea præcisè consistit in ipso beneplacito & indulto Papæ, in tantum tamen de ea dici potest participare, in quantum sine ejus consensu Papa illud beneplacitum non haberet; & licet jus non habeat designandi Coadjutorem, jus tamen habeat vi Concordatorum, ne is sibi se inquisito aut non consentienti designetur.

3. Porro num consensus Capitularium utri & Ordinariorum ita sit necessarius, quin Papa illis expressè derogando non possit independenter ab eorum consensu reddere gratiam coadjutoralem omnino efficacem, dependet à celeberrima illa & decantata toties in Universitatibus quaestione, num nimirum Papa tanquam absolutorius beneficiorum dominus possit ex plenitudine potestatis derogare Concordatis. Quod qui negant secuti Rebuffum, quem favoris regii Senatus Parisiensis pro Docanatu Andogavensi sic resolvit testatur Remouch. *cit. c. 5. n. 22.* et potissimum ducuntur ratione, quòd Concordata rationem veri contractus & pactionis utrimque onerosæ contineant, cui jure natura stare teneantur etiam summi Principes. Ad quòd tamen quid responderi possit ac solear, dictum à nobis satis in *Toro beneficiali.* De cætero hanc controversiam hac distinctione temperandam censet Remouch. *num. 23.* nimirum attendendum, num Papa derogaret ex vera, justa & rationabili causa; an verò gratia nullam, vel falsam contineat causam; & in hoc secundo casu posse Ordinarios, contemptà gratià jure suo uti cenet; eò quòd tunc Papa non tam deroget Concordatis quam ipsimet æquitat & rationi, à cujus tamen dictamine non censetur ex quacumque plenitudine solutus desistere.

Quest. 356. An dictus Capituli consensus importet veram electionem aut postulationem?

Respond. ad primum: Tameñ ista præstatio consensus vocari solet electio, ubi solenniter, & ad normam electionis veræ celebrata; referatque etiam speciem quandam electionis, de cujus forma bene vel malè servata in Congregatione consistoriali peragi solent quaestiones, non est tamen vera & formalis electio. Remouch. *c. 10. n. 36.* Card. de Luca *ad Trid. d. 45. n. 10.* ubi etiam, quòd propterea de facili sanari soleant ista nullitates, quæ districta juris censurà aliàs obflare solent. Et de *Regular. d. 53. n. 14.* & expressè de *Canon. & Capitul. d. 27. n. 4.* ubi: hujusmodi actus capitulares (intellige præstationes consensus, quamvis in forma electionis explicari soleant, atque juxta communem loquendi usum electiones dicantur; at tamen in effectù simplicem consensus importare dicuntur; ac propterea secundi solet

folet ipsum solem factum, non curatis nullitatibus super non bene servata forma de jure stricta censura servanda; ut ita scilicet Papa certus reddatur, majorem partem Capituli, per quam illud totum deinde repræsentatur, Coadjutoris reputationem assensum præbere &c. Sive ut habet idem Card. n. 25. juncto loc. cit. ad Trid. n. 10. ut quoquo modo per istiusmodi simplices actus capitulares certum se reddat de consensu Capitularium. Quin imò, et si vicinè ad rationem electionis accedat, dum una ex pluribus personis per vota Capitularium absque eo, quod præviè à coadjuvando illis quis propositus sit, in Coadjutore denominatur; quam dum solam præstant vel negant vota sua, seu consensum in unam personam certam per Prælaturam coadjuvandum in Coadjutore operam seu petitam; siquidem in hoc posteriore casu prorsus deviat à natura electionis, utpote quæ manifestè importat delectum unius vel alterius rei, vel personæ à duabus vel pluribus juxta *c. in causis. & seqq. de elect.* Verumtamen adhuc est contra naturam & effectum electionis. Nam primò electio propriè dicta nihil sit aliud quam personæ idoneæ ad dignitatem vel munus aliquod vacans canonice facta vocatio; & sic electio ecclesiastica vera ac formalis faciendâ non nisi de Episcopo seu Prælato Ecclesiæ viduata. Card. de Luca de regular. d. 27. n. 25. cum communi; ut proinde electioni canonice nunquam sit locus, nisi actu vacante dignitate per mortem civilem vel naturalem Prælati *c. bona memoria. de elect. & c. abeuntibus. 35. dist. 13.* in præsentem autem nulla est vacationis figura aut species. Remouch. loc. cit. n. 41. Secundò electio propriè talis nuncitur jure, tribuitque electio etiam ante confirmationem jus ad Prælaturam & actionem, ut confirmetur, & per eam incipiat vinculum matrimonii spiritualis inter electum & Ecclesiam, præstatio verò illa consensus Coadjuti & Capitularium solâ gratiâ, & beneplacito Papa nituntur, nec ullum jus ex se conferunt. Remouch. n. 42. & AA. passim. Præterea plurimas alias qualitates, quas electio ratione temporis, loci, formæ, personarum planè differentes habet ab illa præstatione consensus per suffragia. Unde jam, dum Capitula quædam in dicta consensus sui præstatione procedunt per modum formalis electionis cum scrupulosè illis juris formalitatibus & subtilitatibus, præterque illius naturam & juris necessitatem, adeoque, ut loquitur Lotter. de re benef. l. 3. c. 17. n. 15. formam pinguius adimplent, id, inquam, faciunt, tum ut suum in eo negotio affectum & zelum testentur, ad quod magis celebrem reddant. Remouch. n. 43. tum ut privata singulorum Capitularium intentiones odii declinandæ causâ per scrutinium secretum celesentur.

2. Resp. ad secundum, licet hæc consensus præstatio vicinè postulationis, quam electionis naturam præ se ferre videatur, in quantum etiam hæc suo modo innititur gratiæ, & de se nullum jus tribuit ad Prælaturam; multum tamen etiam à postulatione illa propriè tali, de qua est titulus 1. lib. 1. Decretal. differt. Nam neque postulationi illi locus est, nisi vacante actu Prælaturæ, utpote per quam à Capitularibus à Papa aliòve petitur concedi gratiosè, & dispensativè in sponsum ecclesiæ viduata persona, quæ laborat impedimento Canonico, in quo dispensari potest ac solet. Ad hæc per solam admissionem postulationis confertur postulato jus plenum in beneficio;

P. Leuren. Tract. II. De Coadjutor.

cum sapiat talis admissio electionem, & confirmationem. Lotter. loc. cit. n. 232. & 233. cum communi. Neque potest usquequaque rejici citra injuriam postulari & ipsius ecclesiæ. Lotter. loc. cit. n. 235. juxta *c. penult. de postulat.* & ibi Gl. v. nullum. & Abb. ibid. n. 2. Roman. cons. 330. sub n. 20. Adeò, ut si postuletur ab inferiore (nempe qui confirmare habet, & in tali impedimento dispensare) is possit à Papa adigi ad illam recipiendam. Lotter. n. 236. Holt. n. 12. Neque reputetur materia simpliciter gratiosa, ut non magis dicatur justa & æqua, etiam dum ejus admissio fit à Papa, potissimum, si esset una nimitè celebrata. Lotter. n. 237. citans Butrium in *cir. c. bona. n. 46.* Ac denique easdem ferè qualitates ad sui formam præscriptas à jure ratione loci, temporis, personarum habet, quæ electio, uti fusè hæc omnia videre est in *meo Foro benef. p. 2. sect. 2. c. 1.* ac proinde non jam in sensu canonico, sed non nisi abusivè, & in sensu omnino vulgari, quo dicimur postulare, & petere gratiam ab aliquo, hæc consensus præstatio facta per vota & oblata Papa dici poterit postulatio.

3. Ex quibus jam legitimè inferitur, si consensus ille rationem nec electionis, nec postulationis rigorosæ rationem habeat, non curari nullitates ex juris subtilitatibus resultantibus super non bene servata in dicta præstatione consensus forma aliàs de jure præscripta electioni & postulationi, similisq; nullitates facilius sanari juxta dicta *respons. 1.* ex Cardin. de Luca. Porro *disc. ille 52. de Regular.* est super causa Coadjutoris Abbatis Sigburgensis Archidiaecesis Colonienfis, ubi in eligendo Coadjutore præterdebantur commissi defectus sequentes. Primò, quòd quidam eligentium non fuissent constituti in sacris, adeoque incapaces ferendi votum in Capitulo. Secundò, quòd actus ille capitularis gestus non fuisset in Monasterio, in loco solito electionis. Tertio, quòd plures Capitularium, qui statuto die non comparuerant, ex post facta isti electioni Coadjutoris adhaesissent per actus singulares. Quos quidem præteritos defectus et si Cardinalis de Luca ostendat non nocuisse in istis circumstantiis, etiam stante necessitate servandi accuratè formam illam rigorosam electionis: verumtamen dicendo, se ista ad exuberantiam ac præter causæ necessitatem deduxisse, cum non ageretur de confirmatione concedenda vel deneganda verè ac formalis electionis, quæ facta esset de Prælato ecclesiæ viduata, & ad quem effectum de electione disputari solet in forma judicii, ac per rigorosos tramites juris coram eo, ad quem confirmatio spectat, justitiam commutativam administrando; sed solum de Coadjutoria &c. Hinc inquam satis ostendit idem Cardinalis, memoratos illos defectus posse poni pro exemplo regulæ, seu esse tales, qui in electione Coadjutoris non curandi, vel saltem de facili veniant sanandi, uti *loc. cit. n. 18.* id expressè magis de tertio illo defectu significat, dum ait: ex inde de plano resultabat responsio ad objectum circa vota singularia data per Monachos extra Capitulum, ac etiam circa alia data per non constitutos in sacris, ex quorum numeratione constabat, quòd exceptis oppositoribus omnium aliorum consensus aderat; cum ita Papa certioraretur de consensu, ad quem effectum attenduntur etiam vota extra Capitulum, quoniam aliud est vera electio seu actus capitularis sollemnis ac jurisdictionalis, & aliud est consensus approbativus, ut magistratè distinguit Innoc. in *c. Genes. de elect. in fin. &c.*

Ma

Quæst.

Quaestio 357. An in designatione ista Coadjutoris perpetui ad dignitatem electivam facta per suffragia Capituli requirantur unanimitas, an duae tertiae, an verò solum majora seu plura, & saniora?

Respond. ad primum: non requiri unanimitas, ita ut solum dependeat à voluntate mera singulorum de Collegio comparantium, dissensusque seu contradictio unius totum negotium vitare & irritare possit. Remouch. *cit.* c. 10. n. 49. dicens, hanc sententiam esse aequalem, ac legibus & factis Canonibus conformiorem. Nam primò licet requiratur, ut omnes omnino concordent, nemine excepto, ubi Capitulum gratiam petit, ut videre est in postulatione rigorose tali. Azor. *Inst. mor.* p. 2. l. 6. c. 17. q. 3. licet etiam, ut inquit Gl. in c. cum omnes. v. constitutum. in fine de constit. in aliis, quae ex necessitate non fiunt, nihil potest fieri, nisi omnes consentiant. idque eo magis, dum negotium est extraordinarium, seu non consuetum, ut Bald. in l. 1. Magistr. convenien. apud Remouch. *loc. cit.* n. 48. uti in iis, quae sunt de genere prohibitorum ac contra statuta, privilegia & concordata ecclesiae, ut Abb. in v. veniens. de rescript. n. 21. Innoc. in c. accedentibus. de privilegiis. cujus etiam hanc generalem rationem reddunt AA. quòd in arduis explicandis agatur de Interesse singulorum de Collegio. Remouch. cum Felin. & Decio in *cit.* c. cum omnes. Licet, inquam, in dictis materiis ita sit; adeoque jam etiam ita obtineat in praesente, si consensus ille verè esset manens & merè gratiosus, dependens à sola voluntate Capitularium absque ulla causa necessitatis aut interventu auctoritatis pontificiae. Remouch. *loc. cit.* n. 49. locum tamen non habet in materia Coadjutoriae, utpote fundata in beneplacito apostolico, necessitate & utilitate evidente Ecclesiae, ita ut non sufficiat consensus omnium & singulorum Capitularium in Coadjutorem, si desit causa legitima, aut non concurrat auctoritas pontificia, in qua proinde materia consensus non aliter adhibetur, quam sub beneplacito illo apostolico, qui per apostolicum mandatis cognitionemque causarum necessitatis vel utilitatis ecclesiae, ac denique per concessionem gratiae coadjutorialis facit ejusmodi consensum de voluntario necessarium, inducitque necessitatem assumendi Coadjutorem. Remouch. n. 54. Urgenteque hac à potiore, ubi Papa motu proprio volens prospicere Ecclesiae, & non rogatus mandavit aut monuit Capitulares designare Coadjutorem, vel etiam ubi ad petitionem Capitularium vel coadjuvandi indulget pontificium praecessit denominationem illam Coadjutoris per suffragia. Secundò quemadmodum jus ipsum activum est gendi Successorem in Episcopatu vel Praelatura Capitulis à jure, aut vi Concordatorum concessum non est in favorem Canonorum seu Capitularium ut singulorum, sed ipsorum Capitularum & ecclesiarum, adeoque conservatur per suffragationem, etsi non unanimum, sed plurium conventientium in unam personam, ita quoque indulget illud seu potestas designandi Coadjutorem, & sic praeventivè quasi Successorem in Praelatura; cum pari modo hic & nunc concedatur non in favorem Capitularium ut singulorum, sed ipsorum Capitularum seu ecclesiae, praeservatur per assensum, etsi non unanimum in designanda Co-

adjutoris persona, absque eo, quòd vel sic illius, puta, non consentientis juri contraveniatur; vel etiam sic praeventivè designando Successorem Germaniae Concordata laedantur. Ad haec, quòd dum dicitur omnium consensus requirendus, quando res pertinet ad singulos, & de jure singulorum agitur, juxta Regul. juris 29. in 6. Quod omnes tangit, debet ab omnibus approbari: id intelligendum, dum negotium in solidum & unice pendet ab eorum potestate; non autem, quando non tantum concurrere debet, sed etiam praevalere potestas & auctoritas alterius, uti accidit in Coadjutoriis, in quibus iste consensus, etiam unanimitas nihil proficit; deficiente auctoritate apostolica. Remouch. *loc. cit.* n. 51. qui id ipsum exemplificat in permutatione beneficiorum juris patronatus laicalis, pertinentis ad plures patronos; quorum quidem omnium consensus requirendus, sufficit tamen praestitus non ab omnibus: imò fieri potest hac permutatio auctoritate Superioris, dum ita exigit utilitas ecclesiae contradicentibus non solum aliquibus, sed & omnibus horum patronorum. Tertio confirmationis loco adjici potest, quòd habet idem Remouch. *loc. cit.* n. 50. nempe securum hoc absurdum, quòd etsi stantibus causis necessitatis & utilitatis Ecclesiae, etiam consentientibus omnibus tum temporis Capitularibus, seu habentibus jus suffragii, non tamen fore vix unquam locum successioni, sive vix unquam clausulam illam, cum futura successione, habituram effectum, reclamantibus nimirum post obitum coadjuti Canonici prius non vocalibus & interea factis vocalibus; eò quòd si major pars Capituli obligare nequeat contradicentes tunc praesentes, multò minus obligare possit absentes & successores, dum hae adhuc integra, hoc est, necdum secuta successione evadunt praesentes seu capaces ferendi suffragii. Ad quòd tamen facile respondere posse videtur dicendo, quòd si pro tempore vocales omnes unanimiter, prout requiruntur consenserint, per supervenientem apostolicam concessionem nominati Coadjutoris cum futura successione per modum affectionis interclusa sit omnis via nasciturus deinde Canonici impediendi istam successionem eveniente morte Coadjuti.

2. Respond. secundò: neque requiruntur duae tertiae suffragiorum. Tamen enim postulatio canonica seu propriae talis, ut admittatur, requiratur duae tertiae, dum concurrat cum electione. Lauter. de re benef. l. 3. q. 17. num. 241. Passerin. de elect. c. 24. num. 55. cum communi juxta textum c. scriptum, de elect. in praesente tamen neque est postulatio talis propriae, ut dictum quesi. praeced. neque supponitur, vel etiam potest esse electio personae in Coadjutorem, multòque minus in Successorem Praelati, utpote adhuc viventis. Unde jam consequens est, ut sufficiant majora vota, prout ad electionem & postulationem propriae talem, dum haec non concurrat cum electione, sufficit. Quòd ipsum & exinde confirmat Remouch. *loc. cit.* n. 53. quòd, si non immerito revocetur in dubium, an non Papa ex plenitudine potestatis possit cedere Coadjutorias, neglectis Concordatis & Capitulis sive in electivis, sive in collativis, opinioque affirmativa tunc demum procedat, si saltem expressè ex juxta & magna causa iis derogaverit, eo magis id possit interveniente consensu majoris partis Capituli, quanto facilis contentum possunt particulares nonnulli absque ope alicu-

alicujus derogationis aut clausula gratiosa privilegiata. Quin & in hoc casu dicitur concursus electio Coadjutoris, etsi unus alterve discrepent non nominando, vel nominando alium; quia quod à majore parte Capituli fit, à toto Capitulo concordati & consentiente factum censetur. Azor. *Instit. mor. p. 2. l. 6. c. 17. q. 3. juxta c. 1. de iis, que sunt à majore parte Capituli.* & quod major pars Curie egerit, pro eo habetur, ac si omnes egerint. *l. quod major. ff. ad Municipalem.* Atque ita cum sola pluralitate votorum Capitularium à Sede Apostolica admitti in Coadjutores Maximilianus Henricus Coloniz; Ferdinandus Episcopus Paderbornensis Monasterii; Josephus Clemens Hildesii. *Notandum nihilominus, quod habet Toudut. qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 29. hisce expressis: Si tamen agatur de deputando Coadjutorem Episcopo dementi, requiritur, quod interveniat consensus duarum partium ex tribus Capituli, cum in aliis sufficiat, quod interveniat major pars Capituli.* Item, quod habet ibidem ex Geminiano in c. unic. de Cler. egrot. in 6. nempe quod sufficiant, quod in conclusione seu deliberatione Capituli duæ partes ex tribus ejusdem Capituli interveniant, & tunc, quod major pars istorum Capitularium facit, debet fortiri effectum tanquam factum à majore parte Capituli.

Quæstio 358. An denominatio illa Coadjutoris perpetui necessariò, seu de forma substantiali requirat prævium indultum Papæ, quâ illi dicta nominatio permittatur; an verò sufficiat, Capitulares ad dictam nominationem procedere ante omne indultum Papæ, & dein à se factam Papæ offerre, exspectareque ejus beneplacitum?

Respondeo: Tamen melius & securius ad nominationem Coadjutoris (præsertim dum ea per modum electionis instituentur) vigore indulti desuper jam prius à Papæ ex causis necessitatis vel utilitatis coram illo deductis probatisque concessi procedatur; eò quod dum hac ratione Capitulares progrediantur ex autoritate pontificia, & vel sic eorum libertate transiente in quandam juris necessitatem, qualem ad eligendum habent tempore sedis vacantis, negotium procedat ordinarius. Remouch. *cit. r. 10. n. 25.* nullatenus tamen indultum hujusmodi Pontificis de jure prærequiritur, seu defectus prævii talis indulti dictam electionem seu potius denominationem Coadjutoris non vitiat, aut nullam reddit, tanquam destitutam aliquo ad sui formam substantialem pertinente. Remouch. *loc. cit. n. 26.* Non enim ad id asserendum cogit, quod frequenter sic factum, nempe petitum prius & obtentum à Capitularibus, vel etiam ultroacè à Papæ concessum tale indultum; cum non tam quid actum, quam quid fieri debeat, spectandum sit juxta *L. licet. de off. Præs.* Gratian. *discept. for. c. 127.* Menoch. *conf. 75. num. 94. l. 1.* Neque etiam, quod quidam ita interpretentur Tridentinum, quasi illud, dum dicit: *Coadjutor non alias detur, quam hæc causa prius à Romano Pontifice sit cognita:* per tò prius præscribat ordinem & formam, quâ necessariò præmittenda causæ cogitatio per Papam, & tum demum dandus per denominationem Capituli Coadjutor. præterquam enim, quod interpretatio legis, aut consti-

P. Lenren. Tract. II. De Coadjutor.

tutionis conciliaris per personam privatam facta non sit obligatoria, aut excludat aliam meliorem, donec Princeps vel illi, ad quos ea interpretandi potestas spectat, aperte declarent aliud juxta *L. 1. de LL. & ibi DD.* dicta interpretatio minus conveniens videtur primò ex eo capite, quod dicitur accipi debeat in proprio significato (in quo apud Jurisconsultos significat, & operatur translationem juris) adeoque pro datione seu deputatione canonica absoluta ultimata, quâ verè canonicè & actu instituitur Coadjutor, conferuntque illi jus in re respectu ipsius Coadjutoria, & jus ad rem respectu beneficii, seu prælaturæ operaturum plenum effectum, seu jus in Prælatura post cessum vel decessum coadjuti; non verò de datione aliqua ad summum inchoativa jus nullum tribuentè Coadjuto, ne quidem ad Coadjutoriam, multòque minus ad prælaturam, qualis est ista electio, seu denominatio facta per Capitulares, etiam vltalis prævii indulti, utpote non nisi quid præparatorium & dispositivum ad jus ad rem demum acquirendum per approbationem Papæ secutura. Ad hæc, cum, antequam Coadjutor detur, hoc est, d. non esse sui deducatur ad existentiam, & in rerum naturam, cognoscendum sit de pluribus, nempe de necessitate vel utilitate ecclesiæ, de ipso hoc consensu Capitularium & Coadjuti, de persona ipsâ designatâ à Capitulo in Coadjutorem, & tunc demum post hæc omnia facta Concilium permittat dari Coadjutorem, seu dicat: *detur,* patet hæc voculam aliter accipi non posse, quam de datione illa ultimata facta per Papam. Confirmantur hæc ex eo, quod ista electio non sit nisi nudus & simplex consensus propter clausulam adhiberi solitam & debitam, seu etiam tacitè subintellectam: *sub beneplacito sanctissimi:* isque requisitus seu adhibitus, ne videatur Capituli jus competens ei ex Concordatis Germania aut speciali privilegio Ecclesiæ per Papam violatum. Ac proinde dubitari nequit, quin electio illa tanquam votum commendativum subsistat, & nihil referat, si ipsa præveniat siue subsequatur illud indultum. Ut hoc ipsum patet in consensu Patronorum laicorum adhiberi debito in permutationibus, qui sive præstetur ante, siue post permutationem perinde est, & idem. Item confirmatur ex eo, quod, ut habet Remouch. *n. 36.* Concil. Tridentinum id præcipue intendat, ut informetur Papæ, & recognoscat causas Coadjutoria; anticipata verò illa electio seu consensus Capitularium præveniens indultum Apostolicum non impediat illud Concilii intentum, aut ei præjudicet; & fictalis actus anticipatus non vitiat; quia solemnitas etiam substantialis de jure requisita, dum præposterè adjicitur, non vitiat, quoties causa finalis non cessat, ut post alios docet Gail. *l. 1. observat. 101. n. 20.*

2. Sed neque desunt exempla etiam recentia, in quibus sic practicum, ut nimirum antecedenter ante omne Breve Apostolicum sub beneplacito Apostolico denominatus à Capitularibus in Coadjutorem, dein præsentatus Papæ, causisque ab eo cognitis daretur, seu constitueretur ab eodem Coadjutor, ut videre est in Josepho Clemente Electore Colonienfi electo in Coadjutorem Hildesii.

Quaestio 359. An Papa teneatur admittere seu deputare Coadjutorem perpetuum, quem Coadjutus & major saniorque pars Capituli postulavit?

1. **R**espond. primò : Non teneri ad hoc Papam, etiam dum verè adest Ecclesiae necessitas, vel evidens utilitas, ex Justitia propriè tali. Si enim tali ratione non teneretur ad admittendam postulationem propriè talem, ut tenent eum communi Laym. in c. bona. de postulat. n. 6. Tondur. qq. benef. p. 2. c. 4. §. 6. num. 5. Passerin. de elect. c. 24. num. 47. multò minus sic teneretur admittere postulationem Coadjutoris, quæ, ut dictum supra, in pluribus deficit à ratione propriæ, seu postulationis canonice. Neque quemadmodum illa fundatur in ipso jure eligendi (dum eo ipso, quod Electores jus habeant eligendi, jus quoque habeant procedendi per viam postulationis) adeoque magis adhuc quàm illa innititur gratiæ; & de qua ait Cardin. de Luca de Regul. d. 53. num. 14. Coadjutoris concessio petita à Prælato, qui Coadjutore eget. pendet à mera gratia Papæ, qui ut suum arbitrium in hac gratia concessione bene interponat, petitionem examinandam remittit Consultationi S. Congregationis Consistorialis gerentis partes Assessoris seu Consultoris Papæ &c. Ratio quoque responsionis est, quia per talem Coadjutoris denominationem oblatam Papæ jus nullum neque Capitularibus, neque designato Coadjutore, neque etiam Ecclesiae acquiritur; adeoque sine horum injuria rejici potest. Ad hæc non minus gratiam dispensationis continet, quàm illa propriè dicta postulatio, dum Papa Prælato coadjuvando permittit sibi designare Successorem, quod alias est contra jura; jam verò dispensare, etiam dum adest urgens ratio, non est debitum proprium Justitiæ; neque cogitur Superior ad dispensandum in sua lege, seu ad relaxandum jus ex multitudinis petentium, vel etiam honestate petitionis, Laym. loc. cit. & ego pluribus citatis in Foro benef. p. 2. q. 229.

2. Respond. secundò : Videtur tamen Papa teneri ad hoc, ubi urgens est necessitas & ingens Ecclesiae utilitas, ex æquitate aliqua, quin & ex debito aliquo Justitiæ legalis, quatenus vi officii sui teneretur utilitati boni communis consulere, vel etiam quandoque ex debito Charitatis, non secus ac alias quandoque ex his virtutibus teneretur dispensare in votis, irregularitatibus, impedimentis matrimonii, si urgens adest causa, maxime publicæ utilitatis aut necessitatis, quemadmodum dici solet de admissione veræ postulationis, Laym. loc. cit. num. 48. Vide dicta à nobis loc. cit. n. 2.

3. Non tamen video, qualiter Papa etiam in illis circumstantiis non admittendo denominationem à Capitulo & coadjuvando in Coadjutorem contraveniat Concordatis Germaniæ. Non enim in iis promittit Papa, se designatum à Capitulis in Coadjutorem seu Successorem Prælati adhuc viveatis admissurum; quia ne quidem canonicè postulatum sede vacante se obtrinxit admissurum; sed solum legitimè electum, si nullum patiat defectum, se confirmaturum.

Quaestio 360. An coadjuvandus suis Capitularibus privatim, vel etiam publice in Capitulo certam personam pro suo Coadjutore proponere & recommendare valeat?

1. **R**espond. ad primum affirmativè, nimirum id eum posse privatim. Si enim Capitulares antecedenter ad electionem instituere possint tractatus privatos de persona certa eligenda; quin & ipse Capituli præses aut quisvis alius de Capitulo cæteris Capitularibus proponere, & recommendare potest personam certam tanquam magis idoneam absque eo, quod per hoc vitietur subsequens electio; quin & tales tractatus prævii informatorii & consultatorii, in quibus unus alterum informat de virtutibus aut vitiis hujus vel illius personæ eligendæ vel non eligendæ, de majore utilitate Ecclesiae speranda ab hac quàm illa persona laudabiliter instituuntur, & ad bonam electionem sunt necessarii, secus, ne accidit in tractatibus ambitiosis, factionalibus, conditionalibus, aut etiam simoniacis; multò minus nocebit securura illi denominationi Coadjutoris talis propositio & recommendatio certæ personæ tanquam magis idoneæ facta à coadjuvando ipso, modò stec intra limites recommendationis, nullum metum aut vim infertens, preces armatas vel importunas continendo, ut quandoque contingit. Neque enim hac ratione tollitur aut minuitur libertas Capitularium, præsertim si vota ferantur per scrutinium occultum. Neque etiam minus per hoc prospicitur utilitati & bono Ecclesiae, dum coadjuvandus ipse præ cæteris optimè præsumitur nosse statum, & necessitatem Ecclesiae suæ, modò tamen in hoc non plùs quàm æquum, tribuat carni & sanguini, magis spectando familiæ suæ, suorumque exaltationem, quàm sponsæ suæ Ecclesiae decorem & utilitatem. Quin & sic proceditur suavibus & connaturalibus, magisque consilium tranquillitati, dum non obruditur coadjuvando persona ei suspecta, ingrata & invisa; & vel sic facilius Coadjutore præbetur ansa captandæ mortis Coadjuti. Quamvis de cætero non sit contra Coadjutoris naturam & essentiam, personam à coadjuvando commendatam præterire, & eligere aliam; cum suffragia Capitularibus remaneant libera. Et licet necesse sit, coadjuvandum præbere consensum in denominationem Coadjutoris, sive ut sibi detur Coadjutor, non tamen necesse est, ut ipse consentiat in personam denominatam.

2. Respond. ad secundum quoque affirmativè, nimirum posse per se loquendo id ipsum coadjuvandum publice in Capitulo, si enim id fieri potest privatim, nihil obstat, quò minus id fieri quoque possit palàm, quamvis per accidens id quandoque fieri non expediat, dum fortè hic & nunc exinde animorum averfio, diffidia, aliæque mala merito timeantur securura.

Quaestio 361. An post capitularem resolutionem de habenda electione Coadjutoris, sive de aliquo in genere in Coadjutorem postulando, à jure statutum tempus, intra quod faciendæ est denominatio certæ, & determinati Coadjutoris?

Respond. negativè. Cum enim neque sit electio, neque postulatio propriè talis, quibus à jure

à jure certum tempus ſtatutum, nempe menſes tres, *c. ne pro defectu de elec.* idque ne Eccleſia diu- gius Sponſo vel Præſato viduata remaneat, alià que ex inde mala paciatur, non eſt illi nominationi, quæ non fit ſede vacante ſed plenâ, non eſt ſtatutum neque hoc, neque aliud tempus poſt factam illam reſolutionem, vel etiam poſt obtentum indultum Pontificium. Nihilominus aliunde iſte actus diu differendus non eſt ob allegandas aut allegatas in literis ad Papam cauſas urgentis neceſſitatis, vel evidentis utilitatis Eccleſiæ. Uti ob paritatem rationis diu quoque differenda non eſt præſentatio factæ jam iſtius denominationis, quæ ea præſentanda Papæ, ut ab eodem acceptetur.

Quæſtio 362. An ut procedi queat ad denominationem alicuius in Coadjutorem, qui habet impedimentum aliquod canonicum, ob quod eligi non poteſt, ſed ſolum poſtulari ad dignitatem, reſpectu cuius concedenda Coadjutoria, egeat indulto Apoſtolico, habitante illum ad hoc?

1. **R**eſpondeo negativè; cum enim, ut dictum ſæpe, talis denominatio Coadjutoris non fit electio, ſed vicini jùs accedat ad naturam poſtulationis, non requiritur indultum eligibilitatis, ſed ſufficit factam de eo denominationem in Coadjutorem per literas offerre Papæ, manifeſtando tamen ſimul illius impedimentum Canonicum, quod patitur nominatus in Coadjutorem, ut fieri ſolet in poſtulatione propriè talis; tum enim Papa mature diſcuſſis omnibus, eundem deputando Coadjutorem, omnia impedimenta canonica tollere, & quod ad ea diſpenſare cenſetur. Ex quibus jam

2. Inferitur primò, quòd ſicut patiens impedimentum Canonicum obſtans ejus electioni in Prælatum, eſt nullo indulto eligibilitatis inſtructus non eget ad ſui legitimam poſtulationem in Prælatum duabus tertius votorum; ita nec talis quis potiùs iſi egeat ad hoc, ut legitime denominatus in Coadjutorem cenſetur, quàm qui nullum patitur impedimentum.

3. Inferitur ſecundò tale indultum Apoſtolicum diſpenſativum ſuper electione paſſiva, v.g. ut quis habens jam Epiſcopatum eligi poſſit ad alium Epiſcopatum, otioſe & fruſtra produci in ordine ad hoc, ut denominari poſſit in Coadjutorem, quidquid fit de eo, num ſapiat præſtationem conſenſus ante poſtulationem, adeò que ambitionem reddentem indignum, qui denominetur in Coadjutorem. Quemadmodum de facto, ut videre eſt apud Card. de Luca, *de can. & capit. d. 27. n. 22.* in negotio Coadjutoris Monaſterienſis ſub Alexandro VII. in S. Congregatione conſiſtoriali hoc ipſum allegatum fuit contra Ferdinandum Epiſcopum Paderbornenſem ab Ageate ſeu Advocato Maximiliani Henrici Electoris Colonienſis ibidem comparente. Quæſter tamen immaturus ille, & poſitivus conſenſus electioni de ſe faciendæ, ut exinde reſulter ambitus repellens ab electione paſſiva, non inferitur à tali indulto miſſo ad capitulum, vel producto in illo, dum actus ille productionis aliud non continet quàm denunciationem remotionis aliàs certi & notorii impedimenti, idque pro ſola noticia, ut capitulares id ſcientes poſſint regulare ſe & vota ſua, vide apud Cardin. de Luca, *loc. cit.*

num. 24.

Quæſtio 363. Num requiratur quoque conſenſus coadjuvandi?

1. **R**eſpondeo primò in Coadjutoria cum futura ſucceſſione requiritur ille conſenſus; & quidem ante omnia, & magis quàm conſenſus Capitularium, ita ut alioqui gratia Coadjutoria ſic ipſo jure nulla. Fagn. in *c. nulla de conceſſ. præb. n. 58.* Lotter. *de re benefici. l. 2. q. 25. n. 21.* Ventrigl. *tom. 2. annor. 13. §. unico. n. 58.* Gonz. *ad regul. 8. gl. §. 9. n. 52.* Tondut. *qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 30.* ubi: nec eſt eſt, ut interveniat conſenſus coadjuti ad hoc, ut illi dari poſſit Coadjutor, qui nunquam datur invito cum futura ſucceſſione, ut Rota *decis. 313. n. 27. part. 7. recent.* Et in effectu, cum tempore Urbani VIII. quidam voluiſſent attentare Coadjutoriam cum futura ſucceſſione pinguioris beneficii in Comitatu Venayſino, nunquam voluit Papa talem Coadjutoriam futuramque ſucceſſionem invito beneficii poſſeſſore concedere. Cardin. de Luca. *de regular. d. 53. n. 16.* ubi: attento ſtylo magis neceſſarius eſt conſenſus ipſius Coadjuti; unde propterea (intellige ex defectu hujus conſenſus) gratia Coadjutoria corrumpitur. Remouch. *c. 10. n. 11.* ubi: inter cetera primum locum obtinet, quòd gratia futuræ ſucceſſionis peti nec obtineri poſſit, niſi prævio conſenſu Prælati (intellige Coadjuvandi) aliàs gratia ſic ipſo jure nulla. Et ſic in Coadjutoria hujusmodi locum habet *regula 44. de præſtan. conſenſu.* Gonz. *loc. cit. n. 10.* Lotter. *loc. cit. n. 23.* Idque non propterea, quia præſtatio hæc conſenſus ſit reſignatio, aut ſpeciem reſignationis habeat. Lotter. *loc. cit. n. 24.* ſed ut tollatur amaritudo illa, quæ eſt in obtruſione illa Coadjutoris facta invito potiùs, quàm quæ eſt in excluſione voti captandæ mortis, ut volunt Lotter. & Remouch. *loc. cit.* quia, ut dictum ſupra, votum illud in Coadjutore per hoc non excluſitur, quòd Coadjutor conſenſerit in deputationem Coadjutoris.

2. Reſpondeo ſecundò. Poteſt tamen Papa, ubi juſta accedit cauſa, quin & ſolet etiam laudabiliter quandoque Prælato, quamvis non conſentienti, quin & invito dare ejuſmodi Coadjutorem. Card. de Luca. *loc. cit.* Fagn. in *c. ex parte de cler. agrot. n. 4.* tractat Card. de Luca expreſſè de Coadjutore perpetuo De Coadjutore non perpetuo, num invito dari queat, Fagn. in *c. conſult. de cler. agrot. n. 22.* remittit ad Jo. And. *in idem c. n. 10.* Si enim Papa tanquam ſupremus & abſolutus Dominus in beneficialibus tollere poteſt Præſaturas, ac etiam juſta cauſa cogere Epiſcopum, ut dimittat Epiſcopatum (pro quo Card. de Luca. *de regul. d. 53. n. 17.* citat Barboſ. *de poteſt. Epiſc. allegat. 113. n. 9.* & ſiſum *de regular. d. 148.* contra Fagn. in *c. conſultat. de cler. agrot. n. 24.* & ſeq. cui quamvis aliàs docto ac probo Canoniſtæ ait hæc in parte non deferendum, niſi fortè ea, quæ deducit, intelligenda veniant in foro interno) multò magis dare poteſt Coadjutorem, etiam ſine ejus conſenſu, ac propterea ille negligi poteſt, multòque magis ille ſubditorum. Card. de Luca. *loc. cit.* per quæ poſtrema verba, ſi intelligat capitulares, id non ſubſiſtit reſpectu concordatorum Germaniæ, quibus illaſis, potiùs ille conſenſus coadjuti quàm Capitularium negligi poteſt juxta dicta à nobis ſupra.

3. Reſp. tertio. Sic in caſu dilapidationis coadjuvando invito dari conſuevit Coadjutor cum ablatione adminiſtrationis, à qua de jure veniat perpetuo ſuspendendus. Lotter. *loc. cit. n. 25.* Sic quoque Tondut. *loc. cit. n. 31.* inquit: ſi tamen ad eſſent

M 4

cauſa,

causae, propter quas coadjutus beneficio privandus esset, veluti propter magnam ignorantiam, vel ob timorem dilapidationis, & imperitiam gubernandi, tunc posset summus Pontifex Coadjutorem invito dare, quae tamen causa concludenter probanda essent; quia Pontifex nunquam intendit juri tertii derogare, & illis non probatis gratia esset nulla.

Quaestio 364. Num Coadjutor obtinens gratiam perinde valere ob aliquem defectum suae provisionis teneatur requirere novum consensum Coadjuti.

Respondeo Non requiri in ista gratia revalidatoria novum consensum; quia praesumitur durare, cum semel fuerit praestitus, nisi contrarium probetur; tum quia, si per primum actum non satisfecit menti disponentis, intelligitur de secundo. tum etiam, quia gratia revalidatoria non sit restoraliter nova, sed quoddam adjunctum primae. Tondut. loc. cit. c. 4. §. 4. n. 9. & 10.

Quaestio 365. Num Coadjutus, postquam semel consensit, possit recedere a suo consensu?

Respondeo absolute affirmativè Card. de Luca. de regular. d. 53. n. 16. hisce expressis; qui consensus Coadjuti praestitus, re integra, revocari potest. Neque his contradicit Tondut. dum p. 1. c. 1. §. 13. n. 17. inquit: cum semel sub praetextu infirmitatis Coadjutus petierit à summo Pontifice sibi de Coadjutore provideri, non potest deinceps infringere dictam provisionem Coadjutoris, allegando, se non esse amplius suppositum infirmitatibus. dum eadem fere repetit p. 2. c. 194. n. 15. ubi: cum Praelatus, aut alius quilibet à Papa petat, sibi dari Coadjutorem propter infirmitatem, non potest deinceps allegare, se non amplius esse infirmum, quando Coadjutor datus est perpetuus, & cum futura successione. Nam patet illum loqui, re non amplius integra, sed Coadjutorià jam completè constitutà.

Quaestio 366. An & qualiter non subsistat consensus Coadjuti per vim & metum extortus?

Respondeo consensum illum per metum injustum, & veram coactionem esse nullum. Adeoque exinde gratiam Coadjutorià esse nullam. Card. de Luca de benef. d. 78. à n. 6. ubi de consensu Coadjuti incarcerati. Posita enim probatione talis metus & coactionis, resultat nullitas actus, ut patet ex toto ritul. de eo, quod metus causa & specialiter in terminis resignationis cum Paris. de resign. l. 3. §. 1. n. 120. Saxtustenuit Rota apud Card. de Luca. loc. cit. Preceditque id ipsum, etiamsi metus directè ipsi coadjuto seu possessori beneficii incussus non fuerit, sed ejus fratri vel alteri conjuncto, injustè v. g. in carcerato, aut aliter concesso ad hunc effectum extorquendi consensu Card. de Luca. cit. n. 6. qui etiam n. 7. subjungit in specie de incarcerationione, quod, ut actus gestus in carcere dicatur gestus per vim vel metum, duo copulativè requiri. Primum ut incarceratio sit injusta. Secundò quòd ordinata sit ad actum illum faciendum, sive quòd actus ille tendat ad commodum carcerantis, vel ejus, qui procuravit injustam incarcerationem seu ejus conjunctorum. Pro quo citat Farinac. q. 35. n. 32. & plures Rotae decis. & in terminis beneficiatibus decis. Rotae in Vercellens. Praepositura coram B. B. 132. & 141. p. 10. recent.

Quaestio 367. An & qualiter consensus Coadjuti praestari possit per procuratorem?

Respondeo praestari posse hunc consensum per procuratorem ad hoc à Coadjuto specialiter constituto dubitari non potest, dum passim in terminis beneficialibus sic praestari possit & solet consensus. v. g. à Patronis permutationi & resignationi. Unde dubium totum remanet in eo, num, & qualiter id fieri posset, mandante seu coadjuto jam mortuo, aut post mandatum ab ipso revocatum. Ad quorum primum dicitur, praestari adhuc validè hunc consensum per procuratorem post mortem mandantis coadjuti, quoties illo adhuc vivente & re integrà supplicatio signata fuisset; cum tunc consensus retrotrahatur ad diem datæ ob praesumptum seu implicitum consensum resultantem ab ipsa porrectione supplicationis ac diligentia, ut illa jam signata daretur. Cardin. de Luc. de benef. d. 42. n. 9. & in terminis resignationis Lotter. l. 2. q. 23. n. 24. ubi sic videmus signatà & datatà supplicatione beneficii posse adhuc praestari consensum per procuratorem cedentis seu resignantis defuncti post ipsam datam. Paris. de resign. l. 9. q. 24. n. 14. citatis quampulurimis juxta sententiam communem. Ad secundum quoque dicitur posse quoque praestari cum effectu hunc consensum per procuratorem post revocationem mandati, quamdiu ista revocatio procuratori vel dataria officialibus non innoverat juxta clarum textum clem. unic. de renunc. Vide, quae hac in parte dicta sunt ac dici solent de praestando contentu resignationi per procuratorem, & huc applica.

Quaestio 368. An & qualiter Coadjutorià expediri soleat cum antedata de stylo dataria?

Respondeo solet dataria in concessione hujusmodi Coadjutoriarum apponere antedatam seu datam anteriorem. Card. de Luca. loc. cit. n. 6. quemadmodum etiam in provisionibus beneficiarum ad praeveniendum Ordinarium adijci solet ista antedata. de quo, qualiter id contingat vide Lotter. l. 2. q. 23. à n. 14. Etque hoc ipsum honestum & sustineri potest in eo solum casu, quo procuratores tam Coadjutoris quam Coadjuti in curia praesentes vivunt in bona fide, & in justa credulitate, quòd res adhuc sit integra, opinando, quòd uterque nempe Coadjutor & Coadjutus adhuc vivat. secus enim foret & appositio illa antedata non justificabitur, aut sustinenda est, dum fieret post habitam notitiam rei non amplius integræ cognitam à procuratoribus mortem Coadjuti celebrantibus id ipsum datariam, quia id ipsum esset decipere officiales Datariae, qui non nisi ex praesupposito illo bona fidei dictum styllum ad praxim deducere solent. Card. de Luca. cit. n. 6. sed neque Datario, et si ejus aliam maxima sit in hujusmodi beneficialibus auctoritas, ita ut lacerare queat hujusmodi supplicas, etiam manu Papae signatas re adhuc integræ, hoc est, ante earum registrationem: non tamen conceditur ei aut licet tollere jus quaesitum alteri (cum & ipse Papa per regul. cancel. de jure tertii quaesito non tollendo, profiteatur se id non velle) adeò quo in praesente, dum sciret mortem Coadjuti, ejusque beneficium collatum alteri, apponere in concessione Coadjutorià antedatam, & sic per fictionem illam tollere jus jam quaesitum tali provisione Card. de Luca. loc. cit. n. 2. & seq. Porro stylius ille apponendi antedatam in statu bonae fidei inolevit

pro quadam cautela ex rationabili motivo reddendi tutum Coadjutoriam existentem ultra montes, stante magna distantia & notabili impensa, quam pro hujusmodi Coadjutoriis facere oportet.

Questio 369. Concessio gratiæ Coadjutorialis quandoam censetur perfecta?

Resp. Non post signatam, sed prius post registratam supplicationem dicta concessio perfecta, & tribuit jus considerabile. Card. de Luc. *loc. cit. n. 3.* citans binas Rotæ decif. in quibus tamen teste Card. de Luc. firmatur, quod si registratio in libris sequatur ex intervallo, & de illa non agatur in ordine ad effectum facultatis datarii illam lacerandi, sed ad alium effectum intermediæ provisionis inter signatam seu datam & registratam, id non præjudicat; quoniam negligentia registratoris non debet tollere jus quæsitum proviso.

Questio 370. Qualiter igitur sustineatur gratia Coadjutorialis, dum tempore datæ mortuus Coadjutus?

1. **R**esp. primò cum Coadjutoria cum futura successione contineat duas gratias distinctas & planè diversas; unam Coadjutoriam ipsius seu officii Coadjutoris, quæ respicit favorem Coadjuti; alteram futuræ successione, quæ respicit favorem Coadjutoris. Gonz. *gl. 5. §. 9. n. 53.* Tondut. *qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 20.* Lotter. *de re benef. l. 2. §. 25. n. 46.* juxta dicta à nobis supra, certum est secundum omnes, gratiam illam primam Coadjutoriam; utpote quæ (dum essentialiter respicit Coadjutum viventem seu personam Coadjuvandam, & in officio sublevandam existentem in rerum natura) expirat per mortem dictæ personæ Coadjutæ, non substituisse, nec unquam potuisse sortiri effectum seu effectuari (qualiter ea effectuat per acceptionem & ademptionem possessionis officii Coadjutoris factam per ipsum Coadjutorem. Tondut. *loc. cit.*) sed ab initio fuisse nullam, si tempore datæ illius jam cesserat, vel decesserat Coadjuvandus. AA. citati cum Garc. *p. 4. c. 5. n. 130.* Proinde id solum dubitatur in præsentem, an deficiente in hoc casu mortis Coadjuvandi primâ illa gratiâ Coadjutoriam; altera illa gratia futuræ successione firma subsistat & effectum suum consequatur. Ad quod

2. Resp. Secundò in hoc è diametro oppositum sentire AA. nam primò affirmativam tenet Gonz. *loc. cit. n. 55. & seq.* & eum secutus Tondut. *loc. cit.* ubi is expressè: duæ illæ gratiæ, quamvis in eadem supplicatione contentæ, aded diversæ sunt, ut licet prior defuerit, & Coadjutoria effectum secuta non fuerit propter aliquod impedimentum, tamen maneat in suo statu & efficacia posterior gratia, nempe successione futuræ, ut dicit Puteus *decif. 98. l. 2.* ubi deciditur, quod licet gratia Coadjutoriam non fuisset valida, tum ex eo, quod Coadjutus non egebat Coadjutore, tum etiam, quia Coadjutus vitâ functus erat, ipsa tamen futuræ successione gratia debet suum sortiri effectum, & Coadjutor obtinere beneficium mortui Coadjuti vigore hujus gratiæ futuræ successione, tanquam diversæ à gratiâ Coadjutoriam, & nullo modo ab ea dependens, sed per se subsistentis. Fundant se hi AA. ut vides ex postremis hisce verbis, quod gratia illa successione profus non dependeat à prima illa gratia Coadjutoriam, ac præcipuè in clausulis, quæ hodie dum in hujusmodi Coadjutoriarum gratiis apponi solent in literis; utpote quibus exprimitur, quod futuræ successione sit locus: *etiamsi beneficium*

actualiter vacet tempore data. Tondut & Gonz. *ll. cit.* nec non adjicitur clausula illa, ut habet Gonz. *n. 56* ex nunc pro ut ex tunc, & è contra: & si ipse tempore vacationis hujusmodi Coadjutoris officium exercere non inceperit, aut per illum steterit, quod minùs illud exercuerit, & præfatas literas dicto N. Coadjuto, aut venerabili Fratri nostro Episcopo & dilecti Filii Capitulo, ac illi vel illis, ad quem seu quos forsitan pertinet, non intimaverint, autoritate nostra conferas & assignes &c. uti ex harum Coadjutoriarum similibus clausulis instructas formulas ponat Mandos *ad regul. II. q. 6. n. 3.* quin & recentiores earum formulæ uberioribus adhuc clausulis abundant. Confirmat & exemplificat hæc eadem pluribus Gonz. nimirum in dispensationis gratia ad validandum Matrimonium, & ad prolem legitimandam concessa, quæ gratia utpote continens duo æque principaliter; nimirum mandatum de dispensando, ut tales, qui nulliter contraxerant, manere possint in matrimonio contracto, & potestatem legitimandi prolem, licet quò ad matrimonium habere non possit effectum propter intervenientem mortem unius illorum, qui nulliter contraxerant, valeat tamen & executioni danda, quò ad legitimandam prolem, etiam in præjudicium venientium ab intestato, pro ut tenuit Rota in *Tarraconens. illegitimitatis 22. Octob. 1546.* & in *Syracus. illegitimitatis 19. Octob. 1579.* Gonz. *n. 57.* Item in gratia subrogationis gratiorum continente pariter duo diversa, subrogationem ad litem, & subrogationem quò ad possessionem defuncti, unde lite existente nullâ, cesset, seu nulla sit ad illam subrogatio; valebit tamen subrogatio ad possessionem, Gonz. *n. 58.* citans pro hoc Bellamer. *decif. 115.* Lancell. *de attentat. p. 2. c. 4. in præfat. n. 410.* & seq. ac Rotam in *Legionens. Prioratus 27. Junii 1584.* Et horum dat rationem Gonz. *n. 59.* nempe quò inconveniens non sit, eandem gratiam pro una parte esse validam, & pro altera invalidam; & sic, licet cesset quò ad partem invalidam, sustineatur tamen quò ad alterâ validam. pro quo citat *c. si eo tempore. de rescrip. in 6. & Felin. in c. sedes. n. 1. de rescrip.* Item quò defectus intentionis in una parte gratiæ non vitiet gratiam in altera parte distinctâ, in qua cesset defectus intentionis, pro quo citat idem *c. si eo tempore. & Felin. ubi ante. n. 2. Abb. in cit. c. sedes. n. 5.*

3. Secundò sententiam negativam tenent Ventrigl. *tom. 2. annot. 13. n. 51.* Castropal. *tract. 13. d. 1. p. 10. n. 34.* cum Garc. *de benef. p. 4. c. 5. n. 130.* Lotter. *loc. cit. n. 47.* dicens hanc sententiam esse verissimam, quam postea secuta sit Rota in *Seguntina. Canoniciatus 26. Novemb. 1616. coram Manzanedo.* Unde etiam si gratia Coadjutoriam est subreptitia, quia forte ætas, aut infirmitas Coadjuti, vel alia causa narrata non est vera, corruit etiam futura successio. Garc. *loc. cit. n. 133.* Fundant se hi AA. in omnino contrario; nempe, quò licet gratia Coadjutoriam sit dividua & separabilis, tamen ex mente Papæ, & ipsius Coadjutoris sit individua. Barbof. *jur. eccles. l. 3. c. 30. n. 92.* & gratia illa futuræ successione sit subordinata, Lotter. *loc. cit.* & omnino dependeat ab illa prima gratia Coadjutoriam; cum detur illi ratione Coadjutoriam, seu ut Coadjutori. Garc. *loc. cit. n. 131.* sive detur Coadjutori futura successio in remunerationem obligationis, quam subit pro Coadjuto serviendi. Castrop. *loc. cit.* qui etiam hanc sententiam confirmat ex eo, quò concedatur ei jus ad beneficium vacaturum; quia conceditur ei jus ad beneficium à Coadjuto possessum, si autem Coadjutus mortuus sit tempore da-

ta. adeoque vacet ejus beneficium, quo modo dabitur jus ad vacaturum. Neque obviare dicunt hi AA. clausulam, quã Papa dicit se concedere Coadjutori successione, etiam si beneficium actualiter vacet de tempore data; eod quod per hoc intelligatur: etiam si vacet de jure & de facto. *Garc. loc. cit. n. 132. Castropal. loc. cit.* vel etiam, quod id vacet referatur ad omnes alios modos vacandi, quã ad hunc modum vacandi per obitum, ne videatur Papa contradicere expressioni sive illi, quod exprimit in literis, nimirum quod Coadjutus vivat, & supplicet, *Lotter. loc. cit. n. 48.* qui etiam n. 49. addit, non deberi attendi, sive non facere contra hanc sententiam, quod contentus Procuratoris Coadjuti prastari possit post mortem Coadjuti; eod quod hoc procedat ex termino habili retrotractionis ad diem data, quo tempore adhuc vivebat supplicans. Illud tamen etiam secundum hos AA. certum est, quod si tempore data adhuc vivebat Coadjutus, licet decederet, antequam prima illa gratia Coadjutoria fortiretur effectum, & antequam Coadjutus vel etiam Coadjutor de ea notitiam haberet, adeoque nec cepisset exercere Coadjutoriam, adhuc esset locus successioni; licet enim tunc Coadjutoria expiraret per obitum Coadjuti, tamen ab initio renuit gratia Coadjutoria, & consequenter valet successio, & ex hoc jam dicitur gratia successione fortiri effectum. *Castrop. loc. cit. Sars. loc. cit. n. 131.*

Quaest. 371. Num in impetratione Coadjutoria debeat fieri mentio beneficiorum prahabitorum à Coadjutore.

Respond. affirmativa. *Remouch. c. 12. n. 36. Ventrigl. tom. 2. annot. 13. n. 59.* ubi: Coadjutor tenetur facere mentionem de beneficiis, quã habet, saltem ratione futura successione, aliã gratia in totum vitatur. citat pro hoc præter alios *Garciam p. 4. c. 4. in addit. dub. 38.* eadem habet *Barbosi de jur. eccles. l. 3. c. 10. n. 92.* & eadem repetit *de can. & dignitat. c. 29. n. 21.* Idque verum non tantum de beneficiis, quã residentiam expostulant cum servitio Coadjutoria incompatibilem, utpote quã simul cum ea retineri nequeunt; sed etiam de beneficio simplici non habente residentiam incompatibilem cum Coadjutoria, argumento *c. si motu proprio. de prab. in 6. & clem. 2. de off. ordinar.* qui textus et si loquantur de collatione beneficii, & non de jure ad ipsum; quãque collationem Papa irritat, si facta fuerit habenti beneficium, in cujus impetratione non fecerit mentionem prahabiti. Attamen, cum ex jure ad beneficium collatio beneficii inferatur, & sit quasi quãdam inchoata collatio exequenda tempore vacationis, etiam in istius juris ad beneficium, qualis est Coadjutoria, collatione faciendã mentio cujuslibet beneficii, ac si de facto non jus ad beneficium, sed ipsum beneficium collatum esset. *Castrop. tract. 13. d. 1. p. 10. n. 48. ci-*

tans *Garc.* qui etiam *num. seq.* ait ob omissionem talis beneficii etiam simplicis mentionem gratiam Coadjutoria nullam esse, non solum quod ad futuram successione, sed etiam quod ad ipsam gratiam Coadjutoria, seu quod ad servitium, eod quod Coadjutor non intendat se obligare ad servitium illud, nisi successio illi concedatur; neque etiam Papa alio modo obliget, quã concedendo Coadjutoriam; adeoque cum tacens prahabitorum non obtineat jus succedendi, non videatur etiam obligatus ad illud servitium. Porro quemadmodum in concessione Coadjutoria faciendã mentio prahabitorum beneficiorum, sic etiam vicissim in provisionibus aliorum beneficiorum exprimenda est Coadjutoria. *Remouch. loc. cit.* citans *Garc.*

Quaestio 372. Quae verificanda sint in concessione Coadjutoria?

Respond. in genere. Verificanda est narrativa sicut in quolibet beneficio, aliã censetur subreptitia. *Gonz. ad regul. 8. gl. 5. n. 7.* citans *Puteum decis. 82. l. 2. per totam Caput q. decis. 128. 129. 130. & seq. p. 1. Rotam. decis. 652. p. 1. divers.*

Quaestio 373. In qua forma expediri debeat Coadjutoria, an in forma dignum, an in forma gratiosa.

Respond. in forma gratiosa. *Remouch. c. 11. n. 1.* ubi se non videre quomodo possit aliter expediri; cum causã necessitatis & utilitatis, uti & qualitates Coadjutoris juxta formam traditam à Trident. debeant justificari coram Papa; nisi forte aliquid esset super accidentibus, seu non ita substantialibus, & quibus cessantibus non eo minus fuisset concessa gratia, quod placuisset coram Ordinario justificandum committere, quidquid, ut ait idem n. 7. contractum per contrupelam praticari videmus respectu canonicatum &c. Porro formulam concessione coadjutoria respectu canonicatum vide apud eundem *Remouch. c. 8. in fine.*

Quaestio 374. An necesse sit facere publicationem concessione Coadjutoria?

Respondeo Coadjutorem cum futura successione non teneri publicationem facere juxta formam constitutionis Gregorianã de publicandis resignationibus & jurium cessionibus. *Gonz. ad regul. 8. gl. 5. n. 72. & ex eo Ventrigl. tom. 2. annot. 13. n. 57. Remouch. c. 8. n. 26.* Idque quia Coadjutoria tales non sunt resignationes, nec jurium cessiones, in quibus prahetur consensus, ut alteri provideatur de suo beneficio statim simpliciter, perfecte & irrevocabiliter; in tali autem Coadjutoria, qui consentit futura successione, consentit, ut beneficium suum provideatur alteri post mortem suam, & non se vivente. *Gonz. loc. cit. juncto n. 71.*